

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 74.667/3
van 20 december 2023

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘tot
wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009 en van de
Vlaamse Codex Wonen van 2021’

Op 16 oktober 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Wonen en Onroerend Erfgoed verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap ‘tot wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009 en van de Vlaamse Codex Wonen van 2021’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 12 december 2023. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en Elly VAN DE VELDE, staatsraden, Bruno PEETERS, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Katrien DIDDEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 20 december 2023.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest strekt er vooreerst toe te voorzien in een Vlaams kotlabel en in een meldingsplicht voor studentenhuisvesting. Daartoe wordt in boek 3 van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 een deel 11 (“Kotlabel en melding van studentenhuisvesting”) ingevoegd (artikelen 10 tot 13 van het voorontwerp) en wordt de verwerking van persoonsgegevens geregeld die hiermee gepaard gaat (artikelen 8 en 9). Die bepalingen treden in werking op een datum die de Vlaamse Regering bepaalt (artikel 22, eerste lid). De bepalingen uit gemeentelijke verordeningen die in strijd zijn met die bepalingen worden van rechtswege opgeheven op de datum van inwerkingtreding ervan, maar er wordt in een overgangsregeling voorzien (artikel 21).

Daarnaast worden ook de bepalingen in de Vlaamse Codex Wonen van 2021 gewijzigd die het stelsel van de geconventioneerde huur regelen (artikelen 15, 16 en 18 tot 20). Ook deze aan te nemen bepalingen treden in werking op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum (artikel 22, eerste lid).

Voorts bevat het voorontwerp enkele juridisch-technische aanpassingen aan de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (artikelen 6, 7, 14 en 17).

Ten slotte wordt het Energiedecreet van 8 mei 2009 gewijzigd (artikelen 2 tot 4), onder meer om het aan te passen aan de gewijzigde regels inzake de geconventioneerde huur, en wordt het Vlaams Onteigeningsdecreet van 24 februari 2017 aangepast (artikel 5).

ALGEMENE OPMERKINGEN

3.1. Luidens het ontworpen artikel 3.59, § 1, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (artikel 12 van het voorontwerp) kan de gemeenteraad bij verordening bepalen dat een studentenhuisvesting het kotlabel kan krijgen of het kotlabel verplichten om een studentenhuisvesting te verhuren of ter beschikking te stellen. De Vlaamse Regering wordt gemachtigd om nadere regels te bepalen voor die gemeentelijke verordeningen. Als een gemeenteraad een dergelijke verordening neemt, kan ze luidens paragraaf 3 van dat artikel bijkomende voorwaarden opleggen die geen afbreuk doen aan het kotlabel.

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

Ofschoon uit de ontworpen regeling voortvloeit dat het aan de gemeenteraad toekomt om te bepalen of hij al dan niet in de mogelijkheid voorziet om het kotlabel toe te kennen, dan wel of hij het verplicht stelt, blijkt uit de memorie van toelichting dat de decreetgever met deze regeling zich deze aangelegenheid voorbehoudt. Zo wordt in de memorie van toelichting onder meer het volgende gesteld:

“Met de invoering van een uniform kotlabel voorziet het Vlaams Gewest een op zichzelf staand gedetailleerd en systematisch uitgewerkt geheel, waarmee ze de regeling van de betrokken aangelegenheid voorbehoudt en tegelijk onttrekt aan de bevoegdheidssfeer van de gemeenten.

De maatregel maakt het voor de gemeenten niet verplicht om een kotlabel uit te reiken. Als gemeenten het kotlabel wensen uit te reiken, moeten ze daar expliciet voor kiezen door een verordening aan te nemen. Daarmee wordt vermeden dat gemeenten die vandaag niet met het systeem werken en dat ook niet van plan zijn, gedwongen kunnen worden om een kotlabel af te leveren. Tegelijk kunnen de gemeenten er ook voor kiezen om het kotlabel op hun grondgebied te verplichten. Het verplicht kotlabel fungeert dan als een uitbatingsvergunning. Als een gemeente ervoor opteert om geen Vlaams kotlabel uit te reiken, betekent dat ook dat ze geen ander label kan aanbieden, dat een combinatie inhoudt van normen die het Vlaams kotlabel omvat en andere aspecten. Die werkwijze zou immers de ratio legis volledig omzeilen. Gemeenten zijn met andere woorden niet verplicht om een uniform kotlabel aan te bieden, maar zodra ze wensen te werken met een label, zal het Vlaams label het uitgangspunt zijn. Daarnaast bepaalt de ontworpen regeling wat het kotlabel weergeeft, namelijk welke normen voldaan moeten zijn om een kotlabel te kunnen krijgen. Gemeenten beschikken niet over de bevoegdheid om die voorwaarden te schrappen of aan te vullen met andere aspecten. Het zou immers de doelstelling van de maatregel, namelijk uniformiteit aanbrengen in kotlabels, ondergraven als de lokale besturen het Vlaams kotlabel kunnen moduleren of kunnen beslissen om niet te werken met het Vlaams label, maar om een eigen label uit te werken.”

3.2. In het verlengde hiervan wordt in artikel 21 van het voorontwerp bepaald dat de bepalingen uit gemeentelijke verordeningen die in strijd zijn met de (ontworpen) artikelen 3.58 en 3.59 van de Vlaamse Codex Wonen van 2021, van rechtswege worden opgeheven op de datum van de inwerkingtreding van de artikelen 10 tot 12 van het aan te nemen decreet, die ertoe strekken die bepalingen in te voegen in de Vlaamse Codex Wonen van 2021.

Het is evenwel niet volledig duidelijk wat wordt bedoeld met “de bepalingen uit gemeentelijke verordeningen die in strijd zijn met artikel 3.58 en 3.59 van de Vlaamse Codex Wonen van 2021”. Zo wordt in de memorie van toelichting gesteld dat er “rekening mee [wordt] gehouden dat sommige lokale besturen tot op heden een specifiek beleid voeren ten aanzien van studentenhuisvesting en meer aspecten controleren, dan diegene die weerhouden zijn voor het Vlaams kotlabel” en dat het “voor de gemeenten, die een Vlaams kotlabel toekennen of verplichten, mogelijk [blijft] om extra aspecten (zoals EPC, belasting op tweede verblijven of beheersaspecten) op te leggen. Die extra aspecten staan de toekenning van het kotlabel niet in weg, - zoals gezegd kunnen de gemeente het kotlabel niet moduleren -, maar de lokale besturen zijn gerechtigd die extra aspecten te handhaven”. Ofschoon de decreetgever dus de aangelegenheid van het kotlabel en de uitbatingsvergunning lijkt te willen onttrekken aan de gemeentelijke autonomie, laat hij tegelijkertijd toe dat de gemeenten in deze aangelegenheid nog verordenend kunnen optreden. De vraag rijst naar de precieze draagwijdte van die laatste mogelijkheid.

3.3. In de memorie van toelichting wordt immers tevens uiteengezet dat het Vlaamse Gewest “op het vlak van woningkwaliteitsbewaking zijn bevoegdheid volledig [heeft] uitgeput” en dat “[v]oor gemeenten (...) alleen de ruimte [overblijft] zoals voorzien in artikel 3.2 van de Vlaamse Codex Wonen”. Nog volgens de memorie van toelichting kan de gemeenteraad op grond hiervan:

“1) het conformiteitsattest verplicht stellen en bepalen dat zolang niet aan die verplichting is voldaan, een jaarlijks terugkerende verplichting wordt opgelegd om dat attest aan te vragen;

2) strengere veiligheids- en kwaliteitsnormen voor kamers opleggen dan vastgesteld door de Vlaamse Regering;

3) het verhuren of ter beschikking of te huur stellen van kamers aan een voorafgaande vergunning onderwerpen met het oog op de naleving van de normen, vermeld in punt 2 (de zogenaamde verhuurvergunning);

4) opleggen dat kamers in hetzelfde gebouw verhuurd, ter beschikking gesteld of te huur gesteld worden voor de huisvesting van hetzij studenten, hetzij niet-studenten. De gemeenteraad kan eveneens opleggen dat kamers in hetzelfde gebouw exclusief verhuurd, ter beschikking gesteld of te huur gesteld mogen worden voor de huisvesting van arbeidskrachten”.

Het voorontwerp lijkt te willen ingrijpen in de regelingen die een aantal gemeenten op grond van die mogelijkheid hebben genomen inzake studentenhuisvesting door een “uniform kotlabel” in te voeren, maar lijkt niet elk regelgevend optreden van de gemeenten uit te sluiten.

Omwille van de rechtszekerheid zou minstens in de memorie van toelichting moeten worden verduidelijkt hoever de mogelijkheid reikt voor gemeenten om studentenhuisvesting alsnog te regelen. Zo rijst de vraag of een gemeente die *niet* overeenkomstig het ontworpen artikel 3.59, § 1, eerste lid, 2°, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 het kotlabel verplicht stelt, nog in de *verhuurvergunning* kan voorzien waarvan gewag wordt gemaakt in punt 3 van de hiervoor aangehaalde memorie van toelichting; of moet een dergelijke verhuurvergunning worden gelijkgesteld met een *uitbatingsvergunning*, waarin de gemeenten niet meer kunnen voorzien buiten het kotlabel, vermits blijkens de memorie van toelichting een verplicht kotlabel fungeert als uitbatingsvergunning? Ook rijst de vraag of een gemeente die *niet* overeenkomstig het ontworpen artikel 3.59, § 1, eerste lid, 1°, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 bepaalt dat een studentenhuisvesting het kotlabel kan krijgen, nog het conformiteitsattest verplicht kan stellen, vermits met dat attest evenzeer de naleving van de in artikel 3.1, § 1, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 vermelde elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten wordt geattesteerd, en het derhalve een gelijkaardige functie lijkt te hebben als het kotlabel. Artikel 3.2, eerste lid, 1° en 3°, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021, die in beide mogelijkheden voorzien, worden alvast niet gewijzigd door het thans voorliggende voorontwerp, maar het is niet duidelijk hoe die bepaling zich verhoudt tot het ontworpen artikel 3.59 van de Vlaamse Codex Wonen van 2021. Dit zou moeten worden uitgeklaard.

3.4. Ook zou de draagwijdte van de mogelijkheid voor de gemeenten om bijkomende voorwaarden op te leggen *die geen afbreuk doen aan het kotlabel*, waarin het ontworpen artikel 3.59, § 3, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 voorziet, moeten worden verduidelijkt. Blijkens de memorie van toelichting worden hiermee “extra aspecten (zoals EPC, belasting op

tweede verblijven of beheersaspecten)” bedoeld die “de toekenning van het kotlabel niet in weg [staan]”, maar waarvoor “de lokale besturen (...) gerechtigd [zijn] die extra aspecten te handhaven. Ze beslissen dan ook zelf over de wijze waarop ze aan die controle bekendheid geven en hoe ze dat handhaven”. De in de memorie van toelichting aangehaalde voorbeelden (“EPC, belasting op tweede verblijven of beheersaspecten”) betreffen aangelegenheden die op het eerste gezicht niet worden geregeld in het kotlabel, dat blijkens het ontworpen artikel 3.59, § 2, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 betrekking heeft op veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten, brandveiligheidsnormen en op het vergunde karakter van de woongelegenheden. De vraag rijst dan ook waarom ze worden betrokken in de regeling van het kotlabel.

Voorts lijkt uit de ontworpen regeling te kunnen worden opgemaakt dat de strengere veiligheids- en kwaliteitsnormen die de gemeenteraad kan opleggen overeenkomstig artikel 3.2, eerste lid, 2°, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021, geen deel uitmaken van de *bijkomende* voorwaarden die de gemeente kan opleggen overeenkomstig het ontworpen artikel 3.59, § 3, en dat ze integendeel onderdeel zijn van de voorwaarden die vervuld moeten zijn voor de toekenning van het kotlabel. Dit betekent echter dat, in weerwil van wat in de memorie van toelichting wordt voorgehouden, de toekenning van het kotlabel niet volledig wordt geüniformiseerd, en dat er verschillen zullen blijven bestaan tussen de gemeenten naargelang ze al dan niet in strengere veiligheids- en kwaliteitsnormen voorzien. De stellers van het voorontwerp moeten nagaan of dat strookt met het opzet van de ontworpen regeling.

4. In het ontworpen artikel 3.56, § 4, eerste lid, 5°, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (artikel 8 van het voorontwerp) wordt bij de regeling van de bewaartermijn van de melding dat een natuurlijke persoon of een rechtspersoon een studentenhuisvesting verhuurt of te huur of ter beschikking stelt, gewag gemaakt van de *schrapping* van die melding.

In het ontworpen artikel 3.60 van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (artikel 13 van het voorontwerp) wordt echter enkel voorzien in een meldingsplicht, namelijk de verplichting om melding te maken van het gegeven dat een persoon een studentenhuisvesting verhuurt of te huur of ter beschikking stelt. Die bepaling vermeldt op generlei wijze de schrapping. Weliswaar wordt de Vlaamse Regering gemachtigd om die meldingsplicht verder uit te werken, maar de schrapping van de melding lijkt een andere hypothese te viseren, namelijk het gegeven dat een persoon *niet langer* een studentenhuisvesting verhuurt of te huur of ter beschikking stelt. Het is ook dat gegeven dat lijkt te verantwoorden dat na verloop van tijd de gegevens van de betrokken persoon niet langer worden bewaard.

Het ontworpen artikel 3.60 van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 lijkt dan ook te moeten worden aangevuld met een regeling voor het geval een persoon die overeenkomstig die bepaling melding heeft gemaakt van het gegeven dat hij een studentenhuisvesting verhuurt of te huur of ter beschikking stelt, wenst te melden dat dit niet langer het geval is.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Opschrift

5. Volgens de wetgevingstechnische voorschriften kan het opschrift van een tekst die, zoals het thans voorliggende voorontwerp, uitsluitend tot doel heeft verschillende teksten te wijzigen, er zich niet toe beperken een deel van de gewijzigde teksten te vermelden, maar moet hij ze in beginsel allemaal vermelden.² Thans maakt het opschrift van het voorontwerp geen melding van de wijziging van het Vlaams Onteigeningsdecreet van 24 februari 2017.

Bovendien moet worden vastgesteld dat een dergelijke opsomming van gewijzigde teksten in dit geval weinig zegt over het concrete onderwerp van de ontworpen regelingen. Er kan dan ook beter een algemene formulering worden gebruikt waarin het onderwerp van die regelgeving wordt opgenomen. Zo zou het opschrift van het aan te nemen decreet als volgt kunnen luiden:

“Voorontwerp van decreet tot instelling van een kotlabel en een meldingsplicht voor studentenhuisvesting en tot wijziging van de regelgeving over de geconventioneerde huur”.

Artikel 15

6.1. Blijkens het ontworpen artikel 4.42, § 2, tweede lid, 3°, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (artikel 15, 4°, van het voorontwerp) moet bij de toewijzing van een geconventioneerde huurwoning rekening worden gehouden met “de voorrangregel die de Vlaamse Regering vaststelt over de lokale binding van de kandidaat-huurder met de gemeente waar de geconventioneerde huurwoning ligt, als de gemeente beslist om die voorrangregel toe te passen”.

In de memorie van toelichting wordt dit als volgt verantwoord:

“Lokale binding is een belangrijk ankerpunt. Het zorgt er enerzijds voor dat de lokale besturen zeggingskracht hebben bij de toewijzing, en anderzijds dat de lokale besturen hun verantwoordelijkheid opnemen voor woonbehoefigen op hun grondgebied. De lokale binding is geen uitsluitingscriterium, het biedt alleen een voorrang. Als de lokale binding wordt toegepast, zal dat steeds gebeuren op huishoudens die effectief tot de doelgroep behoren (en bijgevolg per definitie evenzeer woonbehoefig zijn). Op die manier kan het betaalbaar woonaanbod toegankelijk gehouden worden voor de lokale woonbehoefige bewoners en kan hen een woning worden toegewezen als zij in de gemeente wensen te blijven. De voorrang vermeerdert hun kansen. Het is een maatregel om sociale verdringing en aantasting van het sociale weefsel tegen te gaan.”

6.2. In advies 53.686/1/V van 10 september 2013 heeft de Raad van State, afdeling Wetgeving, met verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2013,³ geoordeeld dat een maatregel in de sociale huisvesting die ertoe strekt te verzekeren dat personen met een laag

² Omzendbrief VR 2019/4 van 25 oktober 2019 ‘betreffende de wetgevingstechniek’, aanwijzing 52, 5°.

³ HvJ 8 mei 2013, C-197/11 en C-203/11, *Libert e.a. t. Vlaamse Regering en All Projects & Developments n.v. e.a. t. Vlaamse Regering*, ECLI:EU:C:2013:288

inkomen of andere zwakke groepen van de plaatselijke bevolking voldoende woonaanbod hebben, een dwingende reden van algemeen belang kan vormen die een verantwoording kan zijn voor een beperking van het vrije verkeer van personen.⁴

De Raad voegde daar evenwel het volgende aan toe:

“Blijft dan nog de vraag [of] de in het ontworpen artikel 27, eerste lid, 1° en 2°, bepaalde voorwaarden pertinent en evenredig zijn en niet verder gaan dan noodzakelijk om de minst kapitaalkrachtige endogene bevolking de kans te bieden om in eigen streek te blijven wonen.

Het kan niet worden ontkend dat de gekozen territorialiteits- en tijdvoorwaarden een ernstige belemmering vormen voor het vrij verkeer van personen, meer bepaald voor minder kapitaalkrachtige personen uit een andere gemeente. Op basis van het geciteerde arrest is het echter niet duidelijk of de voorgelegde voorwaarden kunnen worden gehandhaafd. Zo de stellers van het ontwerp van oordeel zijn dat deze voorwaarden toch pertinent en evenredig zijn en niet verder gaan dan noodzakelijk om de minst kapitaalkrachtige endogene bevolking de kans te bieden om in eigen streek te blijven wonen, verdient het aanbeveling dit nader toe te lichten in een verslag aan de Regering.”⁵

Vermits het luidens de ontworpen regeling aan de Vlaamse Regering toekomt om de voorrangsregels vast te stellen over de lokale binding van de kandidaat-huurder met de gemeente waar de geconventioneerde huurwoning ligt, zal zij hierbij erop moeten toezien dat die voorwaarden pertinent en evenredig zijn en niet verder gaan dan noodzakelijk om de minst kapitaalkrachtige endogene bevolking de kans te bieden om in eigen streek te blijven wonen.

Hetzelfde geldt ten aanzien van het ontworpen 5.52/1, vijfde lid, 3°, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (artikel 18, 3°, van het voorontwerp).

Artikel 16

7. Artikel 16, 2°, van het voorontwerp strekt tot opheffing van artikel 4.42/1, § 3, tweede lid, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021. Die bepaling luidt als volgt:

“De gegevens betreffende de lichamelijke en psychische gezondheid van de aanvrager of zijn inwonende gezinsleden worden opgevraagd en verwerkt conform artikel 9, lid 2, g), van de algemene verordening gegevensbescherming. Deze gegevens worden opgevraagd en verwerkt om te bepalen of de aanvrager in aanmerking komt voor een geconventioneerde huurwoning. Alleen het statuut van de persoon kan worden opgevraagd en verwerkt.”

In de memorie van toelichting wordt die opheffing als volgt verantwoord:

“De bepaling bevat het doel van de verwerking van de gegevens over de lichamelijke of psychische gezondheid, maar dat doel is al bepaald in paragraaf 1. Verder bepaalt die bepaling dat die persoonsgegevens verwerkt worden op basis van artikel 9.2, g), AVG. Dit

⁴ Adv.RvS 53.686/1/V van 10 september 2013 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 4 oktober 2013 ‘tot wijziging van diverse bepalingen betreffende het woonbeleid’, opmerking 5.3.2.

⁵ *Ibidem*, opmerking 5.3.5.

hoeft niet te worden opgenomen in de regelgeving zelf. Het volstaat om in deze memorie toe te lichten waarom er toepassing kan worden gemaakt van artikel 9.2, g), AVG. De verwerking van die gegevens is noodzakelijk om redenen van zwaarwegend algemeen belang die gevonden worden in het recht op wonen dat erkend is als een fundamenteel grondrecht in de Belgische Grondwet, gecombineerd met de woonbehoefte van de betrokkenen die decretaal verplicht vastgesteld moet worden. De beginselen inzake verwerking van persoonsgegevens, vermeld in artikel 5, AVG zullen moeten worden nageleefd door de verwerkingsverantwoordelijken”.

Ofschoon met de inhoud van die verantwoording kan worden ingestemd, blijkt hieruit enkel waarom de eerste en tweede zin van artikel 4.42/1, § 3, tweede lid, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 worden opgeheven, maar niet waarom ook de derde zin, naar luid waarvan alleen het statuut van de persoon kan worden opgevraagd en verwerkt, wordt opgeheven.

Daarbij komt nog dat in advies 72.358/3 de Raad van State, afdeling Wetgeving, met betrekking tot wat artikel 4.42/1, § 3, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 is geworden, heeft opgemerkt dat “[h]et (...) slechts [is] in zoverre de door de Vlaamse Regering te bepalen voorwaarden, en met name de inkomensvoorwaarden, van dien aard zijn dat ze nopen tot de verwerking van gegevens over de lichamelijke en psychische gezondheid van de huurder, bijvoorbeeld omdat die inkomensvoorwaarden verschillen indien de huurder of een persoon ter zijner laste beschouwd wordt als ernstig gehandicapt, dat zou kunnen worden aangenomen dat die verwerking noodzakelijk is om zwaarwegende redenen van algemeen belang”.⁶ In antwoord hierop werd in de memorie van toelichting het volgende gesteld:

“De verwerking van deze gegevens is immers vereist om twee redenen. Ten eerste zijn het opvragen en het verwerken van gegevens met betrekking tot de lichamelijke of psychische gezondheid noodzakelijk voor de berekening van de door de Vlaamse Regering bepaalde inkomensgrens van de aanvrager en zijn inwonende gezinsleden (de inkomensgrens voor personen met een handicap is hoger). Ten tweede stellen het opvragen en het verwerken van zulke gegevens de woonmaatschappij of de private initiatiefnemer in staat om de aanvrager en zijn inwonende gezinsleden een aangepaste geconventioneerde huurwoning aan te bieden.”⁷

Indien het werkelijk de bedoeling is om ook de derde zin van artikel 4.42/1, § 3, tweede lid, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 op te heffen, zal op overtuigende wijze moeten worden aangetoond waarom in het licht van de voormelde verantwoording voor de verwerking van persoonsgegevens betreffende de lichamelijke of psychische gezondheid van de huurder, het niet (langer) volstaat zich te beperken tot het statuut van de betrokken persoon. Indien geen dergelijke verantwoording kan worden gegeven, moet de opheffing waarin artikel 16, 2°, van het voorontwerp voorziet worden beperkt tot de eerste twee zinnen van artikel 4.42/1, § 3, tweede lid, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021.

Hetzelfde geldt voor artikel 19, 3°, van het voorontwerp.

⁶ Adv.RvS 72.358/3 van 16 december 2022 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 21 april 2023 ‘tot wijziging van diverse decreten met betrekking tot wonen’, *Parl.St.* VI.Parl. 2022-23, nr. 1562/1, 142, opmerking 8.4.1.

⁷ *Parl.St.* VI.Parl. 2022-23, nr. 1562/1, 16.

Artikel 18

8. Artikel 18, 5°, van het voorontwerp strekt ertoe een aantal zinnen toe te voegen aan artikel 5.52/1, zevende lid, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021. Die in te voegen zinnen lijken inhoudelijk evenwel geen aansluiting te vinden bij hetgeen thans in dat zevende lid wordt geregeld. Gelet hierop zouden de nieuwe bepalingen beter worden geherformuleerd als een nieuw lid dat kan worden ingevoegd tussen het zevende en achtste lid van artikel 5.52/1 van de Vlaamse Codex Wonen van 2021.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jeroen VAN NIEUWENHOVE